

Crezul apostolic

LECTȚIA A
ȘASEA

MÂNTUIREA

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel[®]. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere.....	1
II. Iertarea.....	2
A. Problema păcatului	2
1. Definiția păcatului	2
2. Originea păcatului	4
3. Consecințele păcatului	5
B. Harul divin	6
1. Tatăl	7
2. Fiul	8
3. Duhul Sfânt	8
C. Responsabilitatea individuală	9
1. Condițiile	9
2. Mijloacele	11
III. Învierea.....	15
A. Blestemul	16
B. Evanghelia	17
1. Vechiul Testament	17
2. Noul Testament	20
3. Învierea lui Isus	21
C. Răscumpărarea	22
1. Viața actuală	22
2. Starea intermediară	23
3. Viața nouă	24
IV. Viața veșnică.....	25
A. Momentul	25
B. Calitatea	27
C. Locul	29
V. Concluzie.....	31

Crezul apostolic

Lecția a șasea

Mântuirea

INTRODUCERE

Pe parcursul acestor lecții, am menționat că *Crezul apostolic* a fost la început un scurt rezumat al convingerilor pe care le mărturiseau primii creștini când erau botezați. În acel context, e ușor de imaginat că, pentru mulți, partea cea mai emoționantă a mărturisirii era formată din acele puncte ale crezului ce exprimau credința în mântuirea lor personală.

Oare nu e la fel și pentru noi? Îl iubim pe marele nostru Dumnezeu — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Și prețuim biserica pe care a zidit-o. Dar bucuria noastră cea mai mare e vestea bună că mântuirea e pentru *noi*. Ne bucurăm de siguranța că Dumnezeu *ne* iubește, că *ne* iartă păcatele și că are un destin minunat pentru noi, atât acum, cât și în lumea viitoare.

Aceasta este a șasea lecție din ciclul *Crezul apostolic*, și am intitulat-o, „Mântuirea.” În această lecție, vom discuta despre punctele credinței din *Crezul apostolic* care afirmă credința în vestea cea bună a iertării și vieții veșnice. În Scriptură, cuvântul „mântuire” este folosit în diverse moduri, indicând că există multe aspecte ale mântuirii noastre în Hristos. Când creștinii de azi folosesc cuvântul „mântuire,” se gândesc în general la primirea binecuvântărilor pe care Hristos le-a câștigat prin moartea Sa ispășitoare, începând cu nașterea din nou și împăcarea cu Dumnezeu, continuând cu viața într-un proces de sfințire și culminând cu slăvirea noastră în cerurile noi și pământul nou.

Crezul apostolic vorbește despre acest aspect al mântuirii cu aceste cuvinte:

Cred în ...

iertarea păcatelor;

învierea morților

și viața veșnică.

Aceste trei lucruri – iertarea, învierea și viața veșnică – nu epuizează descrierea biblică a mântuirii noastre, dar sunt afirmații principale din *Crezul apostolic*, care mărturisesc credința în anumite aspecte ale lucrării făcute de Dumnezeu când îi mântuiește pe credincioși.

Discuția noastră despre mântuire din *Crezul apostolic* va trata fiecare dintre dimensiunile mântuirii. Întâi, vom vorbi despre iertarea păcatelor. În al doilea rând, vom explora doctrina învierii trupului. Și, în al treilea rând, vom analiza natura vieții veșnice. Să începem cu subiectul familiar al iertării păcatelor.

IERTAREA

Pentru a înțelege ce vrea să spună *Crezul apostolic* prin iertare, vom trata trei aspecte strâns legate: primul, problema păcatului ce face necesară iertarea; al doilea, harul divin ce face posibilă iertarea; și, al treilea, responsabilitatea noastră individuală, lucrurile pe care trebuie să le facem ca să primim iertarea. Să vedem mai întâi problema păcatului.

PROBLEMA PĂCATULUI

Creștinii care cred în Biblie știu că unul din principalele motive pentru care a murit Isus a fost să rezolve problema creată de păcatul nostru. Păcatul ne desparte de binecuvântările lui Dumnezeu și ne pune sub blestemul Lui. Și nu avem nicio posibilitate de a depăși această problemă singuri. Când vorbim despre problema păcatului, înțelegem următorul lucru: păcatul ne condamnă. Separat de Hristos, nu există nicio cale să ne salvăm de prezența sau consecințele păcatului.

Vom cerceta învățătura Scripturii despre problema păcatului în trei secțiuni. În primul rând, vom oferi o definiție biblică a păcatului. În al doilea rând, vom vorbi despre originea păcatului în rasa umană. Iar în al treilea rând, vom vedea consecințele păcatului. Să începem cu o definiție a păcatului.

Definiția păcatului

Biblia vorbește despre păcat într-o varietate de moduri. Folosește cuvinte precum fărădelege, răzvrătire, nelegiuire, încălcare, rău, ratarea țintei și diverse alte cuvinte care descriu lucrurile păcătoase. Iar fiecare din aceste cuvinte adaugă câte ceva la înțelegerea noastră despre păcat.

Dar, când Scriptura vorbește despre păcat în mod abstract — când oferă propria definiție pentru păcat — tinde să folosească cel mai des cuvântul fărădelege. În vocabularul Bibliei, păcatul este în esență o încălcare a legii lui Dumnezeu. Așa cum a scris apostolul Ioan în 1 Ioan 3:4:

Oricine săvârșește păcatul săvârșește și fărădelegea; iar păcatul este fărădelege (1 Ioan 3:4).

Același accent pe păcat ca fărădelege îl găsim în pasaje precum Romani 7:9-25 și 1 Corinteni 15:56. Acest concept de bază al păcatului este reflectat și în teologia multor tradiții creștine.

De pildă, ascultați întrebarea și răspunsul numărul 14 din *Catehismul scurt de la Westminster*. Ca răspuns la întrebarea:

Ce este păcatul?

Catehismul răspunde:

Păcatul este orice lipsă de conformitate cu legea lui Dumnezeu, sau încălcarea ei.

Observați că acest răspuns identifică două tipuri generale de încălcări ale legii lui Dumnezeu: lipsa de conformitate cu legea Lui și încălcarea acesteia.

Pe de o parte, lipsa de conformitate cu legea reprezintă nereușita de a face ce poruncește Scriptura. Acest lucru este adesea numit păcatul omiterii pentru că ometem sau neglijăm ce ar trebui să facem. Pe de altă parte, încălcarea legii înseamnă să faci ce Scriptura interzice. Acest mod de încălcare a legii este adesea numit păcatul comiterii, întrucât comitem păcat în mod activ gândind, simțind sau făcând ceva ce Scriptura interzice.

Când discutăm despre legea lui Dumnezeu ca standard ce definește păcatul, este important să subliniem că ea nu este arbitrară sau aleatorie. Din contră, legea este o reflectare a caracterului perfect al lui Dumnezeu. Iată cum descrie Pavel legea în Romani 7:12:

Legea este sfântă și porunca este sfântă, dreaptă și bună (Romani 7:12).

Așa cum spune Pavel în acest verset, poruncile lui Dumnezeu sunt întotdeauna sfinte, drepte și bune, la fel ca Dumnezeu. Poruncile lui Dumnezeu sunt întotdeauna în acord cu natura Sa.

De aceea ne învață Scriptura că, dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom păzi poruncile Lui. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom iubi și lucrurile care Îl reflectă, cum ar fi legea Lui. Putem observa lucrul acesta în Deuteronomul 5:10 și 6:5-6, Matei 22:37-40, Ioan 14:15-24 și în multe alte locuri. Iată ce scrie Ioan în 1 Ioan 5:3:

Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui (1 Ioan 5:3).

Dragostea pentru Dumnezeu se manifestă prin ascultarea de legea Lui. Deci, când o încălcăm, nu acționăm din dragoste pentru El și, în consecință, păcătuim.

În Biblie există o strânsă legătură între dragostea de Dumnezeu și ascultarea de El. Cred că primul lucru pe care trebuie să-l clarificăm este că simpla ascultare de nu este o împlinire a poruncii de a-L iubi. Poate fi doar o corvoadă obligatorie, din datorie, care nu a fost niciodată avută în vedere când Biblia a spus „Dacă mă iubiți” sau când Hristos a spus „Dacă mă iubiți, țineți poruncile Mele.” Dar, dacă există dragoste, dacă există această dăruire de sine voluntară înrădăcinată în delectarea în Dumnezeu, atunci cea mai normală manifestare a sa va fi o ascultare profundă, din inimă, promptă, deoarece este înrădăcinată în dorința de a fi pe placul Dumnezeului pe care-L iubești și în care îți găsești plăcerea; este înrădăcinată în încrederea că această „cale a lui Dumnezeu” este la fel de demnă de încredere și în folosul tău ca și caracterul Său.

Dr. Glen Scorgie

Când nu acționăm din dragoste pentru Dumnezeu, păcătuim răzvrătindu-ne împotriva Lui, încălcându-I legea, făcând rău, ratând ținta, jignindu-I caracterul sfânt, drept și bun. Dar când ne motivează dragostea pentru Dumnezeu, punem interesele și poruncile Lui mai presus de ale noastre. Drept urmare, putem evita multe păcate și consecințele lor groaznice în viața noastră.

Ținând cont de această definiție a păcatului ca încălcare a legii lui Dumnezeu, să trecem acum la originea păcatului în rasa umană.

Originea păcatului

Cei mai mulți dintre noi suntem familiarizați cu evenimentele consemnate în Geneza 3, relatarea răzvrătirii primilor noștri părinți, Adam și Eva, împotriva lui Dumnezeu, când au mâncat fructul interzis din pomul cunoașterii binelui și răului. Din punct de vedere biblic, acest fapt nu a fost un eveniment izolat. Datorită lui, întreaga rasă umană a devenit vinovată de păcat și a fost coruptă de păcat. Teologii numesc frecvent acest eveniment *căderea omenirii* în păcat sau, simplu, *Căderea*.

Geneza 1:26-31 ne spune că, atunci când Dumnezeu a creat omenirea, eram foarte buni. În acest caz, cuvântul „bun” înseamnă că eram exact ce voia Dumnezeu să fim. Primii noștri părinți erau chipuri pure din punct de vedere moral ale lui Dumnezeu, perfect potriviți pentru a-I sluji populând și conducând lumea pe care o crease El.

Așa cum menționează Pavel în Romani 5:12, omenirea nu cunoscuse păcatul înainte de Cădere. Nu comisese niciodată păcat, nu eram înclinați spre păcat, nu eram corupți de el și păcatul nu locuia în noi.

Dar, chiar și în această stare fără păcat, aveam *capacitatea și posibilitatea* de a păcătui. Când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva și i-a pus în Grădina Edenului, le-a revelat multe lucruri. Dar o poruncă a ieșit rapid în prim-plan, ca test al dorinței lor de a-I sluji lui Dumnezeu. În Geneza 2:16-17, citim că Dumnezeu le-a permis lui Adam și Evei să mănânce din orice pom din grădină, cu excepția pomului cunoașterii binelui și răului. Iar posibilitatea încălcării acestei porunci reprezenta o ocazie ca Adam și Eva să păcătuiască.

În mod tragic, așa cum știm din Geneza 3:1-6, șarpele a amăgit-o pe Eva ca să mănânce din fructul interzis. Apoi Eva i-a oferit o fructul lui Adam și a mâncat și el. Adam și Eva au încălcat legea dreaptă a lui Dumnezeu și au ales de bună voie să păcătuiască. Apocalipsa 12:9 spune că șarpele era de fapt Satan, iar în 1 Timotei 2:14 ni se spune că Eva a fost înșelată. Dar nici ispita lui Satan, nici prostia Evei nu au scuzat păcatul primilor noștri părinți. Amândoi erau vinovați de alegerea răului în locul binelui.

În aceste evenimente vedem din nou că păcatul este în esență o chestiune de încălcare a legii lui Dumnezeu, a voii Sale revelate. Oricând gândim, vorbim sau acționăm în moduri care diferă de legea revelată a lui Dumnezeu, alegem răul în locul binelui. Și, chiar dacă suntem amăgiți sau păcăliți ca să păcătuim, Dumnezeu tot ne socotește răspunzători pentru ce am făcut. Iată de ce este atât de util să strângem Cuvântul lui Dumnezeu în inima noastră – nu doar pentru a-L cunoaște, ci și pentru a-L

iubi. Când cunoaștem legea lui Dumnezeu, ea ne ajută să recunoaște păcatul, pentru a nu fi înșelați. Iar când iubim legea lui Dumnezeu ne este mai ușor să alegem să-L ascultăm.

După ce am abordat definiția și originea păcatului, suntem gata să vedem consecințele lui.

Consecințele păcatului

Scriptura menționează că, după ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a judecat și a blestemat întreaga rasă umană. Acest blestem a afectat fiecare aspect al ființei lor. A dus imediat la moartea spirituală despre care se vorbește în întreaga Scriptură, în pasaje precum Ioan 5:24-25, Efeseni 2:1-5 și Coloseni 2:13-14. De asemenea, a produs stricăciune în ființa noastră, și în trup și în suflet, după cum reiese din Ieremia 17:9 și Romani 7:18–8:11. Iar în cele din urmă a dus la moartea fizică, așa cum citim în Geneza 3:19 și în Romani 5:12. În final, păcatul a adus omenirii suferința eternă sub judecata lui Dumnezeu în iad, așa cum aflăm din pasaje precum Matei 5:29-30.

Binecunoscutul pastor Charles Spurgeon, care a trăit între 1834 și 1892, a vorbit despre blestemul lui Dumnezeu asupra lui Adam și Eva în predica *Blestemul înlăturat*. Iată ce spunea el:

Ce include acel blestem? Implică moartea, moartea acestui trup ... Include moartea spirituală, moartea acelei vieți lăuntrice pe care a avut-o Adam — viața duhului, care a dispărut acum și care poate fi readusă doar de Duhul Sfânt ... Iar, în cele din urmă și mai rău decât toate, include acea moarte veșnică ... tot ceea ce poate fi adunat în acel teribil, acel groaznic ... cuvânt „iad.”

Charles Spurgeon

Mai rău decât atât, consecințele păcatului lui Adam și al Evei s-au răspândit în întreaga rasă umană — în toți descendenții lor naturali. Vedem proporțiile universale ale păcatului în pasaje precum 1 Împărați 8:46, Romani 3:9-12, Galateni 3:22 și Efeseni 2:3. Iată cum a vorbit Pavel despre păcatul lui Adam în Romani 5:12-19:

Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... [Căci] prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși (Romani 5:12, 19).

Așa cum am văzut într-o lecție anterioară, Adam era căpetenia de legământ a întregii rase umane. Iar Pavel a spus că, din acest motiv, păcatul lui Adam a fost pus pe socoteala tuturor urmașilor săi. În consecință, suntem păcătoși prin natura noastră. Venim pe lume morți spiritual, supuși durerii și greutăților și meniți morții fizice.

Este greu să exagerăm; ne este imposibil să înțelegem pe deplin consecințele păcatului. Dar păcatul nostru este o revoltă împotriva

Creatorului. Este o încercare de a-I fura slava, este încălcarea legii Lui, este lipsirea de slava Sa. Din toate punctele de vedere ne facem dușmanii Lui. Păcatul ne perturbă relația cu Dumnezeu pentru că El este sfânt. El nu poate privi păcatul. Datorită sfințeniei Sale, trebuie să-și reverse mânia asupra păcatului. Deci, când ne uităm la păcătoșenia umană, este tot ce trebuie să știm despre problema noastră. De asemenea, este tot ce trebuie să știm despre noi înșine. Cele cinci litere ale cuvântului păcat constituie psihologia ce ne ajută să înțelegem ceea ce vedem în oglindă și ceea ce știm că suntem. Ne amintește și că nu există nici o cale prin care să ne putem salva din această situație dificilă. Doar Dumnezeu poate să facă asta, și o face în Hristos.

Dr. R. Albert Mohler, Jr.

Problema păcatului este cu adevărat cumplită. Întreaga omenire este pierdută și condamnată. Nu avem nici un mijloc de a ne răscumpăra. Suntem veșnic condamnați să suferim sub judecata lui Dumnezeu. Nu există nici o cale prin care să-I recâștigăm bunăvoința sau să ne îndreptăm păcatul. În afară de milostiva Sa iertare, nu există absolut nicio speranță de mântuire.

După ce am văzut problema păcatului, ar trebui să îndreptăm discuția de la iertarea păcatelor către harul sfânt care face iertarea posibilă.

HARUL DIVIN

În îndurarea Sa, Dumnezeu nu a vrut să lase întreaga rasă umană sub blestemul păcatului. Planul Său ca omenirea să umple și să stăpânească pământul și să îl transforme într-o împărăție vrednică de prezența Sa era încă valabil. Așa că a trimis un Răscumpărător ca să rezolve problema păcatului. Iar acel Răscumpărător era Fiul Său, Isus Hristos.

În calitate de Răscumpărător, Isus ne mântuiește de vinovăția și corupția noastră; ne împacă cu Sine Însuși; ne redă capacitatea de a transforma lumea în împărăția Sa pământească. Planul lui Dumnezeu nu se bazează pe abilitățile unor simple ființe umane de a-și merita mântuirea, ci se bazează pe îndurarea lui Dumnezeu, pe favoarea Lui nemeritată, acordată nouă prin reprezentantul nostru special: Domnul Isus Hristos. Așa cum citim în Romani 3:23-24:

Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus (Romani 3:23-24).

Ca lucrare a harului divin, iertarea implică toate cele trei persoane ale Sfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Și a început cu Tatăl.

Tatăl

În esență, mântuirea este trinitariană: Tatăl care o inițiază, Fiul care o realizează, Duhul care o aplică. Când ne gândim la relația Tată-Fiul, când ne gândim la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toate cele trei persoane sunt implicate în plănuirea mântuirii noastre. Toate cele trei persoane acționează în har, dragoste și îndurare, susținând totodată mânia, dreptatea și judecata. Așadar, când Tatăl este văzut ca inițiator, El nu acționează independent de Fiul și de Duhul Sfânt.

Dr. Stephen Wellum

Iertarea a început cu Tatăl pentru că El a fost cel care a plănuit-o. Noul Testament afirmă explicit că Tatăl L-a trimis pe Fiul în lume și L-a desemnat ca Răscumpărător. Vedem lucrul acesta în Ioan 3:16-18, Fapte 2:34-36 și Evrei 3:1-2.

Și Noul Testament ne învață că Tatăl a autorizat împuternicirea lui Isus ca Răscumpărător al poporului Său și a promis să accepte jertfa Lui de pe cruce ca plată pentru păcat. Citim despre aceste roluri ale Tatălui în pasaje precum Ioan 10:14-18, Coloseni 1:18-20 și Evrei 2:10.

De fapt, Romani 3:25 afirmă că Tatăl e cel care l-a oferit pe Isus ca jertfă. Iată ce a scris Pavel:

Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie o jertfă de ispășire (Romani 3:25).

Tatăl este marele arhitect al răscumpărării. Este planul Lui îndurător și dorința Sa milostivă să ne ierte păcatele și să ne binecuvânteze. Și autoritatea Sa este cea care face mântuirea atât posibilă, cât și sigură.

Ideea că, la cruce, Isus încearcă să abată mânia Tatălui Său ceresc de la poporul Său, adică Isus este iubitor, dar Tatăl nu este, e de fapt o interpretare total greșită a lucrării de ispășire împlinite de Isus Hristos. Lucrarea lui Isus de pe cruce este de fapt expresia iubirii deja existente a Tatălui pentru poporul Său. Gândiți-vă cât de des subliniază Noul Testament că venirea lui Isus în această lume și purtarea crucii sunt de fapt rezultatul iubirii Tatălui. Versetul pe care cei mai mulți dintre noi îl memorăm probabil primul în viața noastră creștină, Ioan 3:16, subliniază „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul său Fiul...” Deci a cui dragoste este accentuată în acest verset? Nu doresc nicidecum să micșorez dragostea lui Isus, însă în acest pasaj este accentuată iubirea Tatălui ceresc care Și-a dat Fiul.

Dr. J. Ligon Duncan

Fiul

Harul divin care realizează iertarea noastră, Îl include și pe Fiul, care este Răscumpărătorul nostru.

Ca împlinire a făgăduinței Tatălui, Fiul a fost trimis în lume, întrupându-se ca Isus, mult așteptatul Mesia, pentru a ispăși păcatul omului. Găsim această învățătură în multe locuri precum Romani 3:25-26 și Evrei 2:14-17 și 10:5-10.

Isus a ispășit păcatul murind pe cruce în locul păcătoșilor. El a luat asupra Sa blestemul divin adus de păcatul nostru. Iar neprihănirea Lui desăvârșită a fost socotită în contul nostru, ca să nu fim socotiți păcătoși, ci copii ascultători ai lui Dumnezeu. Pentru a menționa doar câteva locuri unde este prezentată această temă, o găsim în Ioan 10:14-18, Galateni 2:20, 2 Corinteni 5:21 și Evrei 10:9-14. Așa cum Pavel a scris în Efeseni 1:7:

În [Isus Hristos] avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său (Efeseni 1:7).

Păcatele nu ni se iartă pentru că Dumnezeu le ignoră, ci pentru că le-a pedepsit în Hristos. De aceea ne încurajează Scriptura să avem atâta încredere în mântuirea noastră.

Pe lângă faptul că iertarea este dependentă de lucrările Tatălui și ale Fiului, ea este și rezultatul harului divin de la Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este persoana Sfintei Treimi care aplică de fapt iertarea în viața noastră. Tatăl a făcut planul și Fiul a realizat ispășirea, dar păcatul nostru nu este iertat până când Duhul Sfânt nu își face lucrarea.

Când venim la credință, Duhul Sfânt ne împacă cu Dumnezeu iertându-ne toate păcatele pe care le-am făcut până în acel moment. Tot El ne dă viață spirituală nouă regenerându-ne duhul, cum spune Isus în Ioan 3:5-8. Fapte 11:18 afirmă că această experiență e „pocăința care duce la viață,” pentru că regenerarea și credința vor implica întotdeauna tristețea și mărturisirea păcătoșeniei noastre. Această idee este confirmată de multe pasaje, precum 1 Corinteni 6:11.

Iar Duhul continuă să ne aplice iertarea pe tot parcursul vieții. El este cel care ne menține credința, care ne conduce zilnic la pocăință și care ne aplică încontinuu iertarea. Vedem lucrul acesta în texte precum Romani 8:1-16 și Galateni 5:5. Spre exemplu, iată ce a scris Pavel în 2 Tesaloniceni 2:13:

Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului (2 Tesaloniceni 2:13).

Aici, Pavel a scris că credincioșii sunt mântuiți prin lucrările Duhului care ne curăță de păcat și nelegiuire, adică lucrările Duhului care ne aplică iertarea. Iar Duhul continuă să ne aplice iertarea când noi continuăm să credem în adevăr.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ne arată har mântuitor. Și asta are cel puțin trei implicații pentru viața noastră. Prima e că atunci când păcătuim și apelăm la Dumnezeu

pentru iertare și alte aspecte ale mântuirii, e corect să ne aducem cererile înaintea tuturor celor trei persoane divine. A doua, când primim aceste binecuvântări, ar trebui să mulțumim tuturor celor trei persoane ale lui Dumnezeu. Iar a treia, putem să avem siguranță deplină în mântuirea noastră, știind că toate cele trei persoane ale Sfintei Treimi ne iubesc și lucrează pentru a ne asigura mântuirea. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt conlucrează în folosul nostru pentru a rezolva problema păcatului.

Acum că am vorbit despre iertarea păcatelor din perspectiva problemei păcatului și a harului divin, suntem gata să vorbim despre rolul pe care-l joacă responsabilitatea individuală în iertarea noastră.

RESPONSABILITATEA INDIVIDUALĂ

Scriptura ne învață clar că Dumnezeu nu iartă păcatele fiecărui om. Unii oameni sunt iertați, iar alții nu. De ce? Din perspectivă umană, motivul este că procesul iertării cuprinde în mod obișnuit un element al responsabilității individuale. În general, acei oameni care îndeplinesc aceste responsabilități sunt iertați, dar cei care se eschivează de la ele nu sunt.

Discuția noastră despre rolul responsabilității individuale va fi împărțită în două părți. În primul rând, vom menționa câteva condiții pe care Scriptura le identifică drept cerințe obișnuite pentru iertare. Și, în al doilea rând, vom vorbi despre mijloacele primirii iertării. Să începem cu condițiile pe care le asociază Scriptura cu iertarea.

Condițiile

Scriptura vorbește despre două condiții principale pentru iertare. În primul rând, ea spune că credința în Dumnezeu este o cerință obligatorie pentru iertare. În Scriptură, credința este un concept cu multiple fațete. Dar, în acest context, când vorbim de credința în Dumnezeu, avem în vedere:

Recunoașterea suveranității divine a lui Dumnezeu, supunerea loială față de El și încrederea că ne va arăta îndurare din pricina Răscumpărătorului nostru, Isus Hristos.

Deși poate suna ciudat pentru urechile noastre moderne, adeseori Scriptura se referă la acest tip de credință ca „frica de Dumnezeu.” De exemplu, Psalmul 103:8-13 descrie natura condițională a iertării în acest fel:

Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate. El nu se ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi.

Cum se îndură un tată de copiii lui, așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El (Psalmul 103:8-13).

Observați că cei care primesc iertarea, cei ale căror fărădelegi sunt înlăturate, sunt cei care se tem de Domnul.

Aceeași idee este găsită pe parcursul întregii Biblii. De exemplu, în 2 Cronici 30:18-19 ni se spune că Domnul îi iartă pe cei care își pun inima să-L caute. În Marcu 4:12, Isus a menționat că doar cei care Îl percep și Îl înțeleg pe Domnul se pot întoarce la El pentru iertare. Iar în Fapte 26:17-18, iertarea o pot primi doar cei ai căror ochi au fost deschiși la adevărul slavei și puterii Domnului.

A doua cerință comună pe care o găsim în Scriptură referitor la iertare este zdrobirea. Zdrobirea este:

Întristare sinceră din pricina păcatului; părere de rău autentică din cauza încălcării legii lui Dumnezeu.

Nu este vorba despre tristețea din cauză că ai fost prins sau pedepsit, ci înțelegerea faptului că cerințele Domnului sunt sfinte și o inimă zdrobită deoarece nu L-ai cinstit.

În ce privește căința, eu și cu tine suntem meniți să simțim vina păcatului nostru. Mă gândesc la David după ce a păcătuit cu Bat-Şeba. Da, păcătuisese împotriva Bat-Şebeii și împotriva soțului ei, împotriva bisericii Vechiului Testament, dar în esență „împotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta.” Se simte căința inimii Sale. Termenul modern cred că este „zdrobire” și avem nevoie ca Cuvântul, prin Duhul Sfânt, să ne zdrobească în prezența lui Dumnezeu.

Dr. Derek W. H. Thomas

De exemplu, în 2 Samuel 11, David nu a arătat nicio remușcare când a comis adulterul cu Bat-Şeba și apoi a aranjat moartea soțului ei, Urie, pentru a-i ascunde sarcina. Nu a fost trist pentru ce a făcut pe tot parcursul sarcinii Bat-Şebeii, până ce i s-a născut copilul. Atunci, profetul Natan l-a înfruntat din pricina păcatului său, așa cum aflăm din 2 Samuel 12. Doar atunci și-a recunoscut David nelegiuirea și s-a simțit profund vinovat. Apoi, într-un duh de zdrobire veritabilă, a scris Psalmul 51, marele lui psalm de pocăință, pentru a-și exprima regretul și durerea profundă. Iată ce a scris David în Psalmul 51:6, 17:

Dar Tu ceri ca adevărul să fie în adâncul inimii ... Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită (Psalmul 51:6, 17).

El și-a dat seamă că pentru a primi iertarea lui Dumnezeu trebuia să-I împărtășească perspectiva asupra păcatului comis. El trebuia să urască ce făcuse și să îi pară sincer rău.

Aceleași sublinieri legate de zdrobire le găsim în Psalmul 32:1-2, unde ni se spune că iertarea vine la cei în care nu există viclenie. Găsim același lucru în Isaia 55:7, unde ni

se spune că Dumnezeu are îndurare pentru cei care își părăsesc păcatul, și în Ieremia 5:3, unde ni se spune că cei cu inima împietrită cu privire la păcatul lor nu vor primi iertare.

Cred că noi cultivăm căința, care este de fapt miezul pocăinței, concentrându-ne pe sfințenia lui Dumnezeu. Putem face asta contemplând ce spune Biblia, din Geneza până în Apocalipsa, despre Dumnezeul care nu poate avea părtașie cu oamenii neascultători, ci judecă neascultarea, pedepsindu-i pe cei care păcătuiesc. Aceasta este sfințenia lui Dumnezeu în esența ei. Meditând la sfințenia Lui, să ne uităm în urmă la viața noastră și să analizăm doar câteva moduri prin care am păcătuțit, nu am ascultat, am rătăcit ne-luând în seamă ce ne-a spus Dumnezeu, stricându-ne viața într-un mod care-L dezonoarează. Acum să ne gândim la trecut, la întreaga pedeapsă ce ni se cuvenea, care a căzut pe umerii lui Hristos și a fost îndurată de El. Asta îmi spune cât de grav a fost păcatul meu, dacă pentru ispășirea lui a fost necesară moartea Fiului întrupat al lui Dumnezeu pentru mine. Iar pe măsură ce realizez cât de cumplite sunt păcatele mele în lumina sfințeniei lui Dumnezeu și care a fost prețul cerut pentru înlăturarea lor, sentimentul întristării produse de păcatul meu devine mai puternic, căința mea va fi mai profundă și din ea va ieși o încercare sinceră, iar și iar și iar, de a mă dedica lui Dumnezeu în vederea sfințeniei, de a-I spune cât de mult regret și urăsc păcatele pentru care a fost necesară ispășirea.

Dr. J. I. Packer

Condițiile credinței și zdrobirii sunt importante pentru viața fiecăruia, credincios sau nu. Pentru cei care nu L-au primit pe Hristos ca Domn și Mântuitor, aceste condiții sunt prilejuri de a veni la Dumnezeu pentru a le fi iertate păcatele și a începe o viață nouă în Hristos. Acelora dintre noi care suntem deja ai Domnului, ele ne aduc aminte că trebuie să ducem o viață de credință permanentă și să ne pară rău cu adevărat de păcatele pe care le facem, ca să putem primi în mod continuu iertarea și curățarea zilnică.

După ce am văzut că cerințele pentru iertare includ în mod normal credința activă în Dumnezeu și zdrobirea inimii noastre, să analizăm mijloacele obișnuite prin care putem obține iertarea.

Mijloacele

Uneori, creștinii nu fac diferența dintre un mijloc al harului și o bază a harului. În consecință, ei cred în mod eronat că un mijloc al harului poate fi folosit pentru a câștiga har sau chiar a-L forța pe Dumnezeu aibă milă de noi. Deci, este important să facem o distincție clară între un mijloc și o bază. Pentru a ne ajuta să facem diferențierea, să ne imaginăm că cineva are nevoie de fizioterapie pentru a se recupera după o leziune. Terapia este scumpă și este plătită de un donator. Am putea spune că mijlocul prin care

persoana se recuperează complet este terapia. Dar baza financiară pentru această recuperare ar fi donația.

Am putea rezuma aceste diferențe spunând că baza este temeiul sau meritul pe care se bazează o acțiune sau o consecință, în timp ce un mijloc este un instrument sau un mecanism prin care acea acțiune sau consecință este dusă la îndeplinire.

Când e vorba să primim iertare și har de la Dumnezeu, *baza* este întotdeauna meritul lui Hristos, pe care L-a câștigat prin viața Sa ascultătoare și prin moartea lui jertfitoare pe cruce. Întâlnim acest concept în locuri precum Matei 26:28, Coloseni 1:13-14 și 1 Ioan 2:12. Iertarea este întotdeauna câștigată, dar este câștigată de Hristos, nu de noi. Iar mijlocul fundamental prin care harul este aplicat vieții noastre este credința. Indiferent dacă e adresată direct lui Dumnezeu sau prin mijloace ale harului, credința este instrumentul principal prin care Dumnezeu aplică harul și alte binecuvântări în viața noastră.

Scriptura menționează câteva mijloace prin care lucrează credința în mod normal. Pentru obiectivele noastre din această lecție, putem rezuma aceste alte mijloace în două categorii generale, începând cu rugăciunea.

De-a lungul Scripturii, rugăciunea este prezentată ca un mijloc comun pentru a apela la harul și iertarea lui Dumnezeu. De exemplu, Biblia menționează deseori rugăciunile de mărturisire și pocăință ca expresii ale credinței prin care Duhul Sfânt ne aplică iertarea. Eficacitatea acestor rugăciuni ne este arătată în 1 Împărați 8:29-40, Psalmul 32:1-11, Fapte 8:22, 1 Ioan 1:9 și în multe alte locuri.

Pentru cei care abia L-au cunoscut pe Domnul, rugăciunile sincere de mărturisire și pocăință sunt mijloacele prin care Duhul Sfânt aplică inițial iertarea și mântuirea vieții lor. Iată de ce biserica spune că convertirea e „pocăință care duce la viață” în Fapte 11:18. Iar pentru toți credincioșii, rugăciunile de mărturisire și pocăință continuă să fie mijloace importante de primire a harului lui Dumnezeu în viața noastră. Așa cum citim în 1 Ioan 1:9:

Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire (1 Ioan 1:9).

Vestea minunată a evangheliei este că Dumnezeu ne iartă păcatele fără plată în temeiul lucrării lui Hristos pentru noi. Și putem primi această iertare pur și simplu cerând-o cu credință.

O mulțime de oameni cred că, dacă spui că Dumnezeu îi va ierta pe păcătoși doar pentru că vin la El spunând „Iartă-mă, Tată ceresc,” asta va diminua valoarea harului lui Dumnezeu. De fapt, înalță harul lui Dumnezeu, dar nu pentru că pocăința ne mântuiește sau că datorită ei primim iertarea, ci pentru că Dumnezeu ne-a oferit baza iertării și a împăcării în neprețuita și incalculabil de scumpa moarte a unicului Său Fiu născut.

Dr. J. Ligon Duncan

Faptul că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a doua persoană a Trinității, a venit pe pământ și a trăit 33 de ani în smerenie și slujire, apoi a suferit și a murit pe cruce – a luat asupra Lui, pe cruce, datoria veșnică a păcatului pentru a plăti pedeapsa pentru el – este un preț veșnic, un cost veșnic, un cost enorm, infinit pentru păcatele noastre. Așa că acesta nu este deloc har ieftin, ci cel mai scump har obținut vreodată. Noi îl primim ca dar fără plată, dar numai pentru că Isus a dat totul pentru noi.

Dr. Mark Strauss

Toți cei care vin la El și spun pur și simplu „Iartă-mă, Doamne,” sunt iertați. Nu pentru că cererea lor de iertare e nobilă, nu pentru că pocăința lor e bună, ci pentru că Isus a făcut tot ce este necesar ca noi să fim reuniți în părtășie cu Tatăl nostru ceresc.

Dr. J. Ligon Duncan

Acum ar trebui să ne oprim și să menționăm că, pe lângă rugăciunile de mărturisire și de pocăință, care funcționează ca mijloace obișnuite de iertare, și rugăciunile de mijlocire funcționează câteodată tot ca mijloace extraordinare sau neobișnuite de iertare. Mijlocirea poate fi definită ca: mediere; cerere sau rugăciune pentru altul.

Scriptura consemnează multe exemple biblice de oameni care au făcut rugăciuni de mijlocire eficiente. Vedem asta în Numeri 14:19-20, unde Domnul a iertat păcatul lui Israel ca răspuns la rugăciunea de mijlocire a lui Moise. O găsim în 2 Cronici 30:18-20, unde Domnul i-a iertat pe oamenii care nu se pregătiseră corespunzător pentru Paște, ca răspuns la mijlocirea lui Ezechia. O vedem în Iov 1:5, de unde aflăm că Iov aducea regulat jertfe de mijlocire eficiente pentru copiii săi. Și o vedem în Iacov 5:14-15, unde Iacov a afirmat că bătrânii bisericii pot obține iertarea pentru cei ce au păcătuit. Dumnezeu nu aplică întotdeauna iertarea ca răspuns la rugăciunile mijlocitoare ale credincioșilor. Dar sunt multe cazuri când o face.

Iar dincolo de aceste tipuri de mijlocire ale omului, atât Fiul, cât și Duhul Sfânt mijlocesc pentru oameni. Mijlocirea pe care o face Isus este menționată în locuri ca Isaia 53:12, Romani 8:34 și Evrei 7:25. Despre mijlocirea Sfântului Duh se vorbește în Romani 8:26-27.

A doua categorie generală a mijloacelor iertării sunt sacramentele sau, cum sunt numite în multe biserici protestante de azi, „rânduielele,” și anume botezul și Cina Domnului.

Când folosim termenul de „sacrament,” trebuie să specificăm că nu ne referim la Cina Domnului și la botez în sensul adoptat de biserica romano-catolică, ci cuvântul „sacrament” a fost folosit de-a lungul timpului de multe confesiuni protestante pentru a se referi la Cina Domnului și la botez. Aceste ceremonii sunt rânduieli speciale, sfinte, pe care Dumnezeu le-a dat bisericii ca mijloace de exprimare a credinței și a primirii binecuvântării Lui. Tradițiile protestante diferă în privința detaliilor privitoare la funcționarea acestor rânduieli. Dar toate sunt de acord că ele sunt speciale într-un anumit mod.

Câteodată creștinii sunt sceptici când îi aud pe alții vorbind despre Cina Domnului și botez ca despre mijloace ale iertării. Deci, este important să subliniem că noi nu spunem că aceste rânduieli au un merit în ele însele, care le face eficiente. Ele nu sunt *baza* iertării.

În același timp, Biblia ne învață că, atunci când ne exprimăm credința prin Cina Domnului și botez, Duhul Sfânt folosește aceste rânduieli pentru a aplica iertarea în viața noastră.

Botezul este menționat ca mijloc al harului în pasaje precum Marcu 1:4, Fapte 2:38, Romani 6:1-7 și Coloseni 2:12-14.

Spre exemplu, iată cuvintele lui Anania către Pavel în Fapte 22:16:

Și acum ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului (Fapte 22:16).

În aceste instrucțiuni, Anania spune că păcatele lui Pavel vor fi iertate sau „spălate” prin botez.

Desigur că botezul nu este un mijloc necesar al iertării. Putem fi iertați și în alte feluri. De exemplu, tâlharul care a venit la credință în timp ce era răstignit alături de Isus nu a fost botezat. Cu toate acestea, Luca 23:43 indică faptul că el a fost iertat și mântuit. Deci nu ar trebui să facem greșeala de a crede că iertarea și mântuirea sunt disponibile doar pentru cei ce au fost botezați. Totuși, Scriptura este foarte clară când spune că botezul funcționează în mod obișnuit ca mod de aplicare a iertării în viața noastră.

Și același lucru este valabil pentru Cina Domnului. Pavel a spus explicit că a fi părtaș la Cina Domnului este un mijloc de a primi beneficiile morții lui Hristos, cum ar fi iertarea. Iată ce a scris în 1 Corinteni 10:16:

Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este ea împărtășirea cu trupul lui Hristos? (1 Corinteni 10:16).

Acestea erau întrebări retorice. Toți cei care au citit scrisoarea lui Pavel au știut că răspunsul este „Da, bineînțeles.” Dacă luăm parte la Cina Domnului cu credință, suntem uniți cu Hristos.

Iertarea păcatelor este o mare binecuvântare a mântuirii pe care o trăim de-a lungul vieții creștine. Fie că suntem nou convertiți sau credincioși de o viață, iertarea este un aspect continuu al umblării noastre cu Hristos și duce la multe alte binecuvântări.

John Wesley, un fondator al bisericii metodiste care a trăit între circa 1703 și 1791, a vorbit despre iertare în *Predica numărul 26*, în care a prezentat Predica de pe munte. Iată ce a spus:

Imediat ce ... primim iertarea păcatelor, primim și multe alte lucruri împreună cu cei care sunt sfințiți, prin credința care este în El. Păcatul și-a pierdut puterea: nu are nicio stăpânire peste cei ce sunt sub har, adică în favoarea lui Dumnezeu. Deoarece nu mai e nicio osândire pentru cei care sunt în Isus Hristos, ei sunt eliberați de păcat,

dar și de vină. Neprihănirea legii este împlinită în ei, iar ei umblă nu după fire, ci călăuziți de Duhul.

John Wesley

Eu cred că iertarea păcatelor este, într-un fel, cea mai prețioasă realitate pe care o avem ca creștini. În esență, a fi iertați de păcate înseamnă a fi într-o relație corectă cu Dumnezeu, cu Creatorul nostru. Când ne uităm la lumea de azi, vedem că oamenii caută însemnătate, semnificație, scop. Și este atâta confuzie în cultura noastră. Ce este viața? De ce trăim? De ce sunt aici? Așa că oamenii încearcă tot felul de lucruri pentru a găsi însemnătatea și semnificația – în carieră, în sexualitate, în droguri. Există tot felul de locuri și căi în care oamenii încearcă să găsească fericirea și bucuria. Dar evanghelia ne spune că nevoia noastră fundamentală ca ființe umane este de a fi într-o relație corectă cu Creatorul nostru, cu Cel care ne-a făcut. Evanghelia ne spune că Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său, Isus Hristos, ca să ne ispășească păcatele, să preia mânia lui Dumnezeu. Din iubire, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru ca păcatele noastre să poată fi iertate, să putem fi iertați de păcate dacă ne punem încrederea în Isus. Iar când am ajungem să trăim asta, când ne întoarcem la Isus Hristos pentru această iertare, găsim o incredibilă senzație de pace, o senzație de dreptate cu lumea pentru că asta și este. Dintr-o dată realizăm că pentru asta suntem creați. Suntem creați pentru a fi într-o relație corectă cu Dumnezeu. În acel moment ne dăm seama de asta.

Dr. Tom Schreiner

După ce am explorat doctrina iertării păcatelor, suntem gata să trecem la următorul punct al credinței: învierea trupului.

ÎNVIEREA

Să ne amintim aceste cuvinte din *Crezul apostolic*:

**Cred în ...
învierea morților.**

Trebuie să clarificăm că aici crezul nu vorbește despre învierea lui Isus. Mențiunea despre învierea Lui apare mai devreme în crez, când spune că Isus a înviat din morți a treia zi. Când crezul vorbește despre „învierea morților” are în vedere învierea generală — învierea tuturor oamenilor atunci când Hristos revine în slavă.

BLESTEMUL

Vom analiza învierea generală a morților în trei pași. Prima dată vom discuta despre blestemul care duce la moartea trupului nostru. În al doilea rând, vom explica faptul că evanghelia creștină oferă viață pentru trupul nostru. Iar în al treilea rând vom vedea cum va cunoaște trupul nostru, în cele din urmă, răscumpărarea. Să începem cu blestemul ce ne face trupul să moară.

Așa cum am văzut într-o lecție anterioară, Dumnezeu a creat oamenii să aibă un trup fizic și un suflet imaterial. Potrivit cu Evrei 4:12 și 1 Tesaloniceni 5:23, unele tradiții au susținut că fiecare om are și duh pe lângă suflet. Dar există aproximativ 200 de versete în care unul din acești termeni este folosit cu referire la toate aspectele interioare, imateriale ale ființei noastre în ansamblu. Prin urmare, cel mai multe tradiții creștine au conchis că aceste cuvinte, „suflet” și „duh,” se referă la aceeași realitate fundamentală, și anume că omul este format doar din două părți principale: trup și suflet.

Înainte a căderii noastre în păcat, trupul și sufletul nostru nu erau afectate de păcat și de puterea sa coruptibilă. Însă când Adam și Eva au căzut în păcat, păcatul nu le-a stricat doar sufletul, ci și trupul. Această stricăciune a trupului a dus în cele din urmă la moartea lor fizică. Iată blestemul lui Dumnezeu pentru Adam din Geneza 3:19:

În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat, căci țărână ești și în țărână te vei întoarce (Geneza 3:19).

Când Adam și Eva au păcătuit împotriva lui Dumnezeu, El i-a blestemat pe amândoi, iar o parte din acest blestem a fost că vor fi muritori. În cele din urmă vor muri și se vor reîntoarce în țărână. Și, pentru că toate ființele umane se trag din Adam și Eva, noi toți suntem născuți cu aceeași stricăciune. Cum a scris Pavel în Romani 5:12:

Printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit (Romani 5:12).

Păcatul i-a afectat pe Adam și Eva în ambele moduri: spiritual și fizic, iar pentru că suntem urmașii lor naturali, purtăm același blestem. Sufletul nostru vine în lume într-o stare pe care Biblia o descrie drept moarte spirituală. Suntem sub judecata lui Dumnezeu și am pierdut orice abilitate de a-I fi pe plac. Citim despre asta în pasaje ca Romani 5:12-19 și 8:1-8.

La fel ca Adam și Eva, și trupul nostru e stricat de păcat. Această stricăciune duce la greutate fizice, boală și în final moarte. Pavel a vorbit despre asta în Romani 6:12-19 și 7:4-25. Păcatul corupe tot ce suntem — întreaga noastră ființă, trup și suflet. Dar promisiunea minunată a lui Dumnezeu este că mântuirea în Hristos ne răscumpără și sufletul și trupul.

Creștinii nu ar trebui să considere moartea umană ca pe ceva normal. Adesea folosim în limbajul nostru sau transmitem această idee. Câteodată, la înmormântări, spunem despre cineva: „Ei bine, a avut o

viață bună și lungă.” Și poate doar la moartea unui copilăș sau a cuiva de douăzeci sau treizeci de ani spunem „Oh, ce groaznic.” Acesta nu este un punct de vedere creștin corect asupra morții. Punctul de vedere creștin vede moartea ca ceva anormal. Noi am fost făcuți de la bun început să trăim veșnic. Dacă ne gândim la relatarea creației, în cea de-a șaptea zi Dumnezeu se odihnește. El urma să Se bucure pe deplin împreună cu creația Lui. Atunci am fi trăit pentru gloria Lui și am fi împlinit mandatul creației. Nu am fost făcuți ca să murim, ci plata păcatului, intrarea păcatului în această lume, Geneza 3, plata păcatului de care vorbește Pavel și despre care se vorbește și în Geneza 2, este moartea. Moartea, care este fizică; moartea, care este și spirituală.

Dr. Stephen Wellum

Într-un sens, moartea fizică este o binecuvântare pentru credincioși, pentru că suntem duși direct în prezența lui Hristos. Dar într-un sens fundamental, moartea fizică este tragică. Este o experiență umană universală, dar este și oribil de *nefirească*. Dumnezeu nu a creat omenirea pentru moarte, ci pentru viață. Mântuirea nu va fi completă până când Hristos nu Se întoarce să ne răscumpere trupul.

După ce am discutat despre blestemul care a dus la moartea trupului, să trecem la aspectele evangheliei care ne asigură învierea.

EVANGHELIA

Câți dintre noi cunosc creștini care cred că își vor petrece veșnicia în cer ca duhuri fără trup? Probabil nu puțini. Oricât ar suna de ciudat, doctrina învierii morților este aproape necunoscută în unele biserici din zilele noastre. Iar unul din motive este acela că adesea creștinii nu înțeleg semnificația trupului nostru uman. Scriptura însă afirmă cu claritate vestea bună că, la întoarcerea lui Hristos, nu numai sufletul, ci și trupul nostru va fi slăvit.

Vechiul Testament

Vom explora ideea conform căreia învierea trupeză face parte din evanghelie luând în considerare trei chestiuni. În primul rând, vom menționa proveniența vechi-testamentară a acestei doctrine. În al doilea rând, vom vedea că este proclamată foarte limpede în Noul Testament. Iar în al treilea rând vom vorbi despre relația dintre învierea credincioșilor și învierea lui Isus. Să începem cu Vechiul Testament.

Mulți creștini din zilele noastre nu își dau seama, dar cuvântul „evanghelie,” care înseamnă veste bună, vine din Vechiul Testament. Îl găsim în special în Isaia 52:7 și 61:1 și Naum 1:15. Spre exemplu, iată ce se spune în Isaia 52:7:

Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea. Picioarele celui ce zice Sionului „Dumnezeul tău împărățește!” (Isaia 52:7)

În Vechiul Testament, „vestea bună” sau „evanghelia” era că Dumnezeu Își va mântui poporul prin înfrângerea dușmanilor Lui și ai lor. Într-un sens limitat, aceasta era vestea bună că Dumnezeu Își va scăpa poporul de sub oprirea dușmanilor săi pământești. Dar, într-un sens mai larg, era vestea bună că Dumnezeu urma să abroge toate blestemele cauzate de căderea lui Adam și a Evei în păcat. El avea să-și extindă domnia cerească slăvită peste întregul pământ și în cele din urmă să-i binecuvânteze pe toți cei care aveau încredere în El.

Desigur, mântuirea lui Dumnezeu prevăzută în Vechiul Testament se baza pe biruința viitoare a lui Hristos. Deși nu venise încă să moară pentru păcat, Hristos promisese deja să moară pentru poporul Său. Și acea promisiune era suficientă pentru a le asigura mântuirea. De fapt, orice nădejde de mântuire din Vechiul Testament arăta spre Hristos și spre ceea ce urma să ducă la îndeplinire.

Iată cum descrie Evrei 10:1-5 jertfele Vechiului Testament:

În adevăr, Legea, este doar umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor ... este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele. De aceea, când intră Hristos în lume, El zice: „Tu n-ai dorit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10:1-5).

Autorul Evreilor a explicat că jertfele din Vechiul Testament erau doar umbre ale realității împlinite mai târziu în Hristos. Jertfele animalelor nu puteau să ispășească perfect păcatul, întrucât Dumnezeu cerea ca păcatul uman să fie pedepsit cu moarte umană. Dar acestea au arătat spre Isus, a cărui moarte, în totalitate umană, a fost ispășirea desăvârșită și suficientă pentru păcat.

Ca parte a evangheliei din Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu era învățat că va veni o zi când El va învia toți morții omenirii și îi va judeca pentru faptele lor. Cei care trăiseră în neprihănire, cu credință în Dumnezeu, aveau să fie veșnic binecuvântați. Dar cei care se răzvrătiseră împotriva lui Dumnezeu aveau să fie condamnați la un viitor perpetuu de pedeapsă. Ambele seturi de consecințe aveau să continue în veci, în formă trupească. Teologii creștini se referă des la acest eveniment ca judecata de apoi.

Așa cum am văzut într-o lecție prealabilă, *Crezul apostolic* se referă la judecata de apoi astfel:

De unde are să vie să judece pe cei vii și pe cei morți.

Probabil că cea mai clară afirmație a faptului că judecata de apoi presupune învierea în trup poate fi găsită în Daniel 12. Aici, un mesager îngeresc i-a dezvăluit lui Daniel că în viitor Dumnezeu Își va elibera poporul din oprire. Iată mesajul primit de Daniel în Daniel 12:1-2:

Dar în vremea aceea, poporul Tău va fi mântuit și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică (Daniel 12:1-2).

Daniel s-a referit în mod concret la învierea trupului când a vorbit despre cei ce dorm în țărâna pământului. Sufletele nu dorm în țărâna pământului, ci trupurile. Și aceste trupuri vor fi înviate la judecata de apoi.

Și Isaia a vorbit despre o zi a judecății ce include o înviere generală. Iată ce a scris în Isaia 16:19-21:

Să învie dar morții Tăi; să se scoale trupurile mele moarte. Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână ... pământul va scoate iarăși afară pe cei morți ... căci iată, Domnul iese din locuința Lui să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului (Isaia 16:19-21).

Din nou vedem că morții, cei care locuiesc în țărână, se vor scula din morminte la o viață nouă, ca și când pământul i-ar naște. Și acest lucru va avea loc în contextul judecății, când Domnul vine să pedepsească neamurile pământului pentru păcatele lor.

Doctrina învierii morților este sugerată și în câteva pasaje din Vechiul Testament care vorbesc despre eliberarea din *șeol* în contextul judecății de apoi și al răsplătirii, cum ar fi Psalmul 49:7-15 și Psalmul 73:24-28. În Iov 19:25-27, Iov și-a exprimat cu încredere convingerea că va fi înviat ca să Îl vadă pe Dumnezeu în ziua în care Domnul venea pe pământ – ziua judecății.

Judecata și învierea viitoare sunt mult mai clar exprimate în Noul Testament decât în Vechiul. Dar în Vechiul Testament există indicații ale faptului că acestea vor avea loc. De exemplu, Isaia vorbește despre o vreme în care morții vor trăi, vor ieși din morminte. La fel, Daniel vorbește despre o vreme când morții se vor scula, cei dreپți și cei răi, pentru judecata de apoi. Așadar, asta era o convingere existentă cel puțin între unii evrei, nu la toți. Fariseii din timpul lui Isus credeau în înviere. Saducheeii nu credeau. Dar, când saducheeii vin la Isus și Îl întrebă dacă există așa ceva, punându-I o întrebare capcană pentru a-L face să pară ridicol, El citează pasajul în care Dumnezeu spune: „Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov.” Isus spune: „[Dumnezeu] nu este Dumnezeuul celor morți, ci al celor vii.” Când Dumnezeu stabilește o relație, o relație de legământ cu cineva, este într-adevăr o relație personală cu acel individ. Iar dacă Avraam avea să zacă în pământ și să nu se mai trezească niciodată, nu prea are sens să se spună că Dumnezeu e pe veci într-o relație de legământ cu Avraam. Asta înseamnă că Noul Testament susține în mod irevocabil doctrina învierii. Iar învierea lui Isus pune pecetea finală asupra acestui fapt.

Dr. John M. Frame

După ce am văzut că învierea generală a făcut parte din evanghelia din Vechiul Testament, să vedem acum că ea face parte și din mesajul evangheliei din Noul Testament.

Noul Testament

Cea mai mare diferență dintre afirmațiile evangheliei din Vechiul Testament și ale celei din Noul Testament este că în Noul Testament a venit în sfârșit Răscumprătorul. El a fost descoperit în sfârșit în istorie, ca Isus din Nazaret. Dumnezeu domnea acum prin Fiul Său, Isus. De aceea subliniază Noul Testament atât de des că Isus este Domn, însemnând că El este Împăratul care domnește. Vedem asta în locuri precum Luca 2:11, Fapte 2:36, Romani 10:9 și 1 Corinteni 12:3.

Mântuirea vine la fel în Vechiul și Noul Testament, prin credință în promisiunea purtării de grijă a lui Dumnezeu. Diferența dintre credința din Vechiul Testament și cea din Noul Testament nu este credința îndreptată spre Dumnezeu, ci specificitatea cu care e făcută promisiunea. În esență, credința din Vechiul Testament privește înainte, spre promisiunea ce urmează să fie împlinită. Începând cu Noul Testament, credința privește înapoi, la cruce, la promisiunea ce a fost împlinită. Așadar, ambele implică o credință îndreptată spre Dumnezeu pentru ceva ce El va asigura, pentru că noi nu putem.

Dr. Robert G. Lister

În Isus sunt împlinite toate promisiunile de mântuire ale Vechiului Testament. Așa cum am văzut în Evrei 10:1-5, moartea Lui este realitatea spre care arătau jertfele Vechiului Testament. Iar în Romani 15:8-13 și Galateni 3:16, Pavel afirmă că evanghelia lui Isus împlinește promisiunile făcute patriarhilor Vechiului Testament. În acestea și în multe alte feluri, Noul Testament confirmă evanghelia Vechiului Testament – vestea cea bună că Împăratul divin a venit în sfârșit pentru a aduce mântuirea poporului Său prin har, prin credință.

Isus a spus că învierea generală va avea loc la judecata de apoi. De exemplu, în Matei 22:23-32 și Luca 20:27-38, El a infirmat negarea învierii generale de către saduchei. În Luca 14:13-14, El i-a încurajat pe credincioși să facă fapte bune spunându-le că vor fi răsplătiți la înviere. Iar în Ioan 11:24-26, El a confirmat doctrina în discuția cu Marta, sora lui Lazăr. Iată ce a spus Isus în Luca 20:37:

Dar că morții învie, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre rug (Luca 20:37).

În acest verset, Isus a insistat că doctrina învierii generale fusese deja revelată în Vechiul Testament. Iar aceeași idee este confirmată de-a lungul întregului Nou Testament. Din păcate, în multe ramuri ale bisericii, învierea morților în trup este în mare parte ignorată. Mulți creștini cred că vom rămâne duhuri fără trup în veci. Dar în Evrei

6:1-2, învierea morților este prezentată ca una din doctrinele de bază ale credinței creștine. Iar în Evrei 11:35, învierea credincioșilor este oferită ca motivație pentru a face fapte bune. De fapt, apostolii au arătat în mod regulat că creștinii credeau în promisiunile învierii din Vechiul Testament. De pildă, Petru și Ioan au arătat asta în Fapte 4:1-2, iar Pavel în Fapte 23:6-8 și 24:14-21. Pentru a oferi doar un exemplu, iată cum își apără Pavel slujirea în Fapte 24:14-15:

Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Proroci și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti (Fapte 24:14-15).

Aici, Pavel a subliniat că nădejdea creștină în învierea generală la judecata de apoi este exact aceeași cu a evreilor. Diferența constă în faptul că creștinii credeau că învierea va fi realizată prin Hristos.

Este important să înțelegem că planul lui Dumnezeu pentru mântuire a fost întotdeauna același. El nu a hotărât o metodă de mântuire pentru vechiul Israel și alta pentru noi. El nu a hotărât o cale de mântuire pentru evrei și alta pentru neevrei. Vechiul și Noul Testament sunt unite în învățătura lor. Iar acesta este unul din motivele pentru care creștinii prețuiesc Vechiul Testament drept cuvântul lui Dumnezeu pentru viața lor. Poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna mântuit prin har, prin credință, și în Hristos. Creștinii fac parte dintr-o lungă istorie a îndurării și răscumpărării pe care Dumnezeu le-a oferit mereu poporului Său credincios, iar întreaga Biblie — ambele Testamente — ne învață despre acest adevăr minunat.

După ce am văzut că atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament, evanghelia conține vestea bună că va exista o înviere a morților, să aruncăm o privire la relația dintre învierea credincioșilor și învierea lui Isus.

Învierea lui Isus

Noul Testament ne învață că sunt cel puțin două conexiuni foarte importante între învierea lui Isus și învierea credincioșilor. În primul rând, noi vom fi înviați la o viață binecuvântată tocmai pentru că suntem uniți cu Isus în învierea Sa. Așa cum a scris Pavel în Romani 6:4-5:

Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui (Romani 6:4-5).

Pavel a afirmat că, prin credință, botezul ne unește cu moartea lui Hristos, ducând la plata datoriei avute din pricina păcatului nostru. Dar ne unește și cu învierea Sa, ducând la regenerarea duhului nostru în viața actuală și la învierea trupului în viitor.

Unirea noastră cu învierea lui Isus este prezentată, de asemenea, în locuri ca 1 Corinteni 15:21-22, Filipeni 3:10-12 și Coloseni 2:12.

Ca urmare a faptului că suntem uniți cu Isus prin învierea Lui, învierea noastră este garantată. Iată ce a scris Pavel în 1 Corinteni 15:20-23:

Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți! Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților ... dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos (1 Corinteni 15:20-23).

Aici, Pavel a spus că învierea lui Isus e cel dintâi rod al unei recolte care îi include pe toți cei care sunt ai Lui.

În Vechiul Testament, Dumnezeu îi cerea lui Israel să aducă o jertfă din cele dintâi roade ale recoltei. Vedem asta, de exemplu, în Leviticul 23:17. Aceste prime roade erau doar prima parte din recoltă și reprezentau întreaga recoltă. Erau o formă de garanție – dându-I Domnului prima parte din recoltă, israeliții își exprimau credința că vor primi restul recoltei. Oferindu-ne învierea lui Isus, Dumnezeu Și-a demonstrat intenția deplină de a ne învia și pe noi la fel. Deci, în calitate de credincioși, putem avea o mare încredere în viitoarea noastră înviere, știind că Dumnezeu ne-a pecetluit pentru acea zi prin învierea lui Hristos.

Până acum, în studiul nostru despre învierea trupului, am văzut blestemul care duce la moartea trupului nostru și evanghelia care oferă viața trupului nostru. În acest moment, suntem gata să vedem cum simte trupul nostru răscumpărarea.

RĂSCUMPĂRAREA

Vom vorbi despre răscumpărarea trupului nostru în trei etape. În primul rând, lucrurile pe care le trăiesc credincioșii în timpul vieții pământești. În al doilea rând, starea intermediară a trupului nostru, care începe cu moartea noastră fizică. Și, în al treilea rând, noua viață de înviere, care va începe când Hristos va reveni. Să începem cu viața noastră actuală.

Viața actuală

Deși creștinii vorbesc de obicei despre răscumpărarea trupului prin prisma învierii din ziua de pe urmă, Biblia ne învață că mântuirea trupului începe când Duhul Sfânt vine să locuiască în noi, atunci când venim la credință. Faptul că Duhul Sfânt locuiește în noi e afirmat, de pildă, în Romani 8:9-11. Deși nu duce la învierea imediată a trupului nostru, ne pecetluiește cu garanția răscumpărării depline a trupului în viitor, așa cum spune Pavel în Efeseni 1:13-14.

Trupul nostru continuă să beneficieze de prezența Duhului Sfânt în noi de-a lungul vieții, în special prin procesul de sfințire. Sfințirea trupului este similară cu sfințirea sufletului. Duhul Sfânt ne pune deoparte pentru Dumnezeu și ne curăță. El continuă să ne sfințească pe tot parcursul vieții, iertându-ne păcatele pe care le comitem

cu trupul, și Se asigură că îl folosim într-un mod care-l cinstește pe Domnul. În mod ideal, asta face ca noi să-L slăvim pe Dumnezeu cu trupul nostru, așa cum a spus Pavel în 1 Corinteni 6:20, și să ne aducem trupul ca jertfă vie lui Dumnezeu, cum citim în Romani 12:1.

Starea intermediară

După începerea răscumpărării trupului în viața pământească a credincioșilor, procesul continuă și în timpul morții fizice.

Când murim, trupul nostru e separat temporar de suflet. Această etapă este adesea numită starea intermediară — starea dintre viața de pe pământ și cea pe care o vom avea la înviere. În timpul stării intermediare, sufletul nostru locuiește cu Hristos în cer. Scriptura vorbește despre asta în locuri ca Matei 17:3 și 2 Corinteni 5:6-8.

Dar, în timp ce sufletul nostru e în cer, trupul rămâne pe pământ. Trupul e încă stricat de păcat, lucru dovedit de putrezirea sa. Dar păcatul care îl strică nu ne mai poate influența să păcătuiem. Un aspect este acela că moartea ne eliberează de stăpânirea păcatului, așa cum a spus Pavel în Romani 6:2-11. Altfel este că trupul nostru se află în mormânt, în stare de inconștiență, fiind incapabil să gândească, să acționeze sau să simtă, bine sau rău.

Dar, chiar dacă trupul și sufletul nostru sunt despărțite temporar la moarte, Biblia nu spune nicăieri că trupul încetează să facă parte din noi. Indiferent dacă e îngropat, incinerat sau aparent pierdut, trupul continuă să facă parte din noi. Există zeci de exemple în Biblie. De pildă, 1 Samuel 25:1 spune că Samuel a fost îngropat acasă la el, în Rama. Întâi Împărați 2:10 spune că David a fost îngropat în Ierusalim, Cetatea lui David. Iar din 1 și 2 Împărați, precum și din 2 Cronici, reiese că împărații lui Iuda au fost îngropați în cetatea strămoșului lor David. Trupul încă le aparține și face încă parte din persoana lor.

Catehismul scurt de la Westminster ne descrie moartea în întrebarea și răspunsul numărul 37. Ca răspuns la întrebarea:

Ce beneficii primesc credincioșii de la Hristos la moarte?

Catehismul răspunde:

La moarte, sufletul credincioșilor e făcut desăvârșit în sfințenie și trece imediat în slavă; trupul lor, fiind încă unit cu Hristos, se odihnește în mormânt până la înviere.

Aici, catehismul spune că, la moarte, credincioșii au două destine — unul pentru suflet și altul pentru trup. Sufletul nostru trece în slava cerească, dar trupul, fiind încă unit cu Hristos, se odihnește în mormânt – într-o stare latentă, așteptând noua viață la înviere.

Cred că este corect să spun că, atunci când sufletul nostru e în cer și trupul e în mormânt, suntem în două locuri în același timp. Aici e nevoie de o explicație, iar răspunsul din catehismul scurt este foarte bun în acest caz. „La moarte, sufletul credincioșilor e făcut desăvârșit

în sfințenie și trece imediat în slavă; trupul lor, fiind încă unit cu Hristos, se odihnește în mormânt până la înviere.” Prima parte, legată de plecarea sufletului din trup e subiectul versetelor 1 - 10 din 2 Corinteni 5. Pavel spune că trupul său muritor e un cort pământesc și nu este încântat de perspectiva morții, deoarece sufletul îi va fi despărțit de trup, iar aceasta este o stare nefirească.

Dr. Knox Chamblin

Tensiunea produsă de a fi în două locuri simultan este simțită chiar și în cer. Nu există nici o îndoială că cerul va fi minunat, dincolo de așteptările noastre. Dar este adevărat și că, chiar și acolo, mântuirea noastră nu va fi completă pentru că trupul nu va fi încă înviat. Iată ce a spus Pavel despre învierea trupului în Romani 8:23:

Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm învierea, adică răscumpărarea trupului nostru (Romani 8:23).

Aici, Pavel a spus că suspinăm în această viață pentru că nu avem trupul înviat. Dar și sufletele din cer își așteaptă încă trupul nou. Prin urmare, este logic să credem că și ele suspină, într-un sens, în așteptarea învierii trupului lor.

Unii consideră că trupul pe care-l vom primi nu e decât un costum pământesc confortabil, un echipament opțional, și că suntem pe deplin satisfăcuți și foarte fericiți să fim fără trup. Asta pare a fi mai degrabă ceva platonice decât biblic. Deci cum este să te afli în această stare intermediară, între moartea personală și promisa înviere din morți? Cum este? Nu ne-a fost oferit un reportaj foto cu asta. Nu ne-au fost date descrieri detaliate ale acestui fapt. Însă răspunsul dat de Scriptură este foarte liniștitor și extrem de relațional. Vom fi cu Domnul.

Dr. Glen Scorgie

Având în minte viața pământească și moartea fizică, suntem gata să vedem cum e finalizată răscumpărarea trupului nostru în noua viață.

Viața nouă

Trupul nostru va primi viață nouă, desăvârșită, când va fi readus la viață la învierea generală. La înviere, consecințele păcatului vor fi în sfârșit înlăturate pentru totdeauna. Citim despre asta în Romani 8:23, 1 Corinteni 15:12-57 și Filipeni 3:11. Adesea, teologii numesc această etapă a mântuirii slăvire, întrucât ne face ființe umane desăvârșite, slăvite. Scriptura nu ne dă multe detalii referitoare la slăvirea noastră. Dar Pavel a comparat, pe scurt, trupul slăvit cu cel pe care îl avem acum în 1 Corinteni 15. Iată ce a scris în 1 Corinteni 15:42-44:

Trupul este semănat în putrezire și învie în neputrezire; este semănat în ocară și învie în slavă; este semănat în neputință și învie în putere; este semănat trup firesc și învie trup duhovnicesc (1 Corinteni 15:42-44).

Nu putem fi siguri de asemănările sau diferențele exacte dintre trupul de acum și cel pe care îl vom avea la înviere. La fel cum trupul lui Hristos a suferit schimbări la înviere, și trupul nostru va fi schimbat. Va fi înnoit și desăvârșit. Va fi nemuritor, slăvit, puternic și spiritual. Dar va fi și complet uman. La învierea noastră, vom deveni în sfârșit așa cum a vrut Dumnezeu să fim.

Trupul nostru moare ca urmare a păcatului; moartea fizică este judecata lui Dumnezeu împotriva ticăloșiei umane de la Cădere. Dar vestea bună este că evanghelia proclamă restaurarea trupului. Ne spune că Isus a venit ca să ne răscumpere întreaga persoană, trup și suflet. Și această răscumpărare este glorioasă. Este un motiv de mare bucurie și sărbătoare. Prin învierea trupului, vom fi în sfârșit capabili să declarăm biruința asupra morții. Vom fi în sfârșit pregătiți să moștenim toate binecuvântările pe care le are Dumnezeu pentru noi în pământul și cerurile noi. Și vom fi în sfârșit capabili să vedem cu ochii noștri biruința lui Isus Hristos.

Până acum în discuția noastră despre mântuire am vorbit despre punctele credinței din *Crezul apostolic* care tratează iertarea păcatelor și învierea trupului. În acest moment, suntem gata să deschidem ultimul subiect: viața veșnică.

VIAȚA VEȘNICĂ

Crezul apostolic menționează viața veșnică în ultimul punct al credinței:

**Cred în ...
viața veșnică.**

Aici crezul are în vedere viața veșnică ce urmează învierii trupului nostru. Crezul afirmă convingerea că toți oamenii credincioși ai lui Dumnezeu vor fi răsplătiți în cele din urmă cu o viață perfectă, binecuvântată, incoruptibilă, nesfârșită.

Deși există multe lucruri pe care le-am putea spune despre viața veșnică, în această lecție ne vom concentra doar pe trei. În primul rând, vom menționa momentul vieții veșnice. Când începe? În al doilea rând, vom vorbi despre calitatea vieții veșnice. Cum diferă de alte feluri de viață? Și, în al treilea rând, vom menționa locul în care vom trăi pentru totdeauna. Să începem cu etapele vieții veșnice.

MOMENTUL

Când începe viața veșnică? Hristos a spus că a venit ca noi să avem viață și să o avem din belșug. Sigur că sugerează că a fi în Hristos, a fi un ucenic al lui Hristos, este un mod superior de trăire, dar este

aceasta viața veșnică? Oare viața veșnică începe atunci când trecem din această sferă a existenței muritoare la viața de dincolo? Este acesta momentul în care începe viața veșnică? Ei bine, într-un sens, da. Dar există și un alt sens. Viața nouă, viața de înviere a lui Hristos care ne va trece prin mormânt și ne va propulsa în veșnicie, o veșnicie nesfârșită cu Dumnezeu, este o viață care a fost plantată în noi ca sămânță acum. Așadar, viața care nu se va termina începe acum. Este important să înțelegem că această viață veșnică nu este doar o viață definită prin durata interminabilă, ci o viață definită calitativ ca o viață care acum e axată pe Hristos și pe Dumnezeu și care se îndreaptă spre restabilirea deplină a tot ce a fost menit pentru om. Și luăm parte la această viață veșnică acum, chiar în timp ce suntem încă prinși într-o lume plină de durere, luptă și distrugere.

Dr. Glen Scorgie

Scriptura spune adesea că viața veșnică este o realitate prezentă pe care credincioșii au primit-o deja. Vedem asta în Ioan 10:28, 1 Timotei 6:12, 1 Ioan 5:11-13 și în multe alte locuri. Pentru a oferi doar un exemplu, iată ce a spus Isus în Ioan 5:24:

Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață (Ioan 5:24).

Isus și scriitorii Noului Testament au vorbit uneori despre viața veșnică ca o realitate prezentă care rezultă din unirea noastră cu Hristos, și bineînțeles că este adevărat. Deși trupul moare, sufletul nu moare niciodată. Viața spirituală pe care o avem acum este aceeași viață pe care o vom avea veșnic.

Pe de altă parte, Scriptura vorbește și mai des despre faptul că vom primi viață veșnică drept moștenire la Judecata de Apoi. Vedem asta în locuri precum Matei 25:46, Marcu 10:29-30, Ioan 12:25, Romani 2:5-7 și Iuda versetul 21. Spre exemplu, iată ce a scris Ioan în Ioan 6:40:

Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică și Eu îl voi învia din morți în ziua de apoi (Ioan 6:40).

La fel ca în acest verset, Scriptura asociază adesea primirea completă a vieții veșnice cu învierea trupului. Când trupul ne va fi adus la viață, vom trăi veșnic, trup și suflet, ca ființe umane răscumpărate și restabilite pe deplin.

Cred că este util să descriem ceea ce primim în Hristos, prin unirea noastră cu El, ca ceea ce e „deja,” dar „nu încă.” Prin asta vreau să spun că avantajele lui Hristos, care includ viața veșnică, sunt „deja” ale noastre când Îl primim pe Hristos, când ne punem credința în El. Sunt ale noastre — avem viața veșnică. Dar totodată „nu încă,” în sensul că, chiar după ce Îl primim pe Hristos, mulți dintre noi vom

îmbătrâni, mulți ne vom îmbolnăvi, mulți vom muri dacă Hristos nu va reveni înainte. Deci, în acest sens, acel „nu încă” al vieții veșnice încă ne așteaptă. Așadar, conceptul „deja,” dar „nu încă” ne ajută să înțelegem că da, avem viață veșnică, dar în același timp viața veșnică ne așteaptă în pământul și cerurile noi.

Dr. Jeffrey Jue

Într-un sens, este corect să spunem că viața veșnică a sufletului nostru începe în această viață, când suntem regenerați. Dar nu vom fi în totalitate vii până când trupul nu va fi înviat la judecata de apoi. Doar atunci va trăi întreaga noastră ființă înaintea lui Dumnezeu. Până atunci, simțim un gust al vieții veșnice prin răscumpărarea sufletului. Dar vom trăi așa cum a intenționat Dumnezeu doar atunci când și trupul nostru va primi o nouă viață.

Reținând această înțelegere a momentului vieții veșnice, să vedem calitatea acesteia.

CALITATEA

În Biblie, viața veșnică nu înseamnă doar o existență și o conștiință continuă pentru eternitate. La urma urmei, chiar și cei aflați sub judecata veșnică a lui Dumnezeu au o existență și o conștiință continuă. Caracteristica principală a vieții veșnice este că vom trăi pe vecie în binecuvântările lui Dumnezeu. În acest sens, a avea viață înseamnă a primi favoarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, a suferi moartea înseamnă a cădea sub mânia și blestemul Lui. Atât viața veșnică, cât și moartea veșnică implică o existență continuă. Diferența constă în calitatea acelei existențe. Așa cum s-a rugat Isus în Ioan 17:3:

Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu (Ioan 17:3).

Aici, Isus a spus că viața veșnică este echivalentă cu cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus. În acest context, cunoașterea presupune o relație plină de dragoste. Isus evidențiază că viața veșnică nu este definită doar din punct de vedere al existenței sau conștiinței, ci și prin prisma simțirii iubirii lui Dumnezeu.

Sau să ne gândim cum a vorbit Pavel despre viață și moarte în Romani 7:9-11, unde a scris:

Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când a venit porunca, păcatul a înviat și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea. Pentru că păcatul a luat prilejul, prin care ea m-a amăgit, și prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea (Romani 7:9-11).

În timpul întregii perioade descrise aici, Pavel era viu din punct de vedere fizic și psihic. Exista ca ființă conștientă, rațională. Cu toate acestea, el spune că inițial trăia, dar apoi a murit, a fost dat morții. Diferența constă în felul în care se prezenta înaintea lui Dumnezeu. Înainte ca legea să-l condamne, el era viu. Dar, după ce legea l-a pus sub blestemul lui Dumnezeu, a murit. Mai târziu, când s-a întors la Hristos și blestemul a fost ridicat, putea fi descris ca având viață nouă. Vedem aceeași idee în locuri precum Ioan 5:24 și 1 Ioan 3:14.

Gândiți-vă în felul următor. În ziua din urmă, toți morții vor fi înviați la învierea generală. Sufletul nostru nemuritor va fi reunit cu trupul înviat. Potrivit cu Ioan 5:28-29, cei care au făcut binele vor învia pentru a fi răsplătiți, iar cei care au făcut răul vor învia pentru a fi condamnați. Și unii și alții vor avea viață conștientă în trupul înviat, în veci. Dar Biblia numește soarta celor neprihăniți „viață,” iar pe a celor răi „moarte”. Diferența nu stă în existență, în gândire, sau în a avea experiențe, ci în relația lor cu Dumnezeu. Dacă suntem sub binecuvântarea lui Dumnezeu, Biblia spune că suntem vii. Dacă suntem sub blestemul Lui, spune că suntem morți. Deci, viața veșnică este o existență conștientă continuă, într-o relație binecuvântată cu Dumnezeu. Dar care sunt aceste binecuvântări? Cum arată viața binecuvântată?

Cred că nu ar trebui să ne vedem viața veșnică împreună cu Dumnezeu ca o plutire pe nori, ca să zic așa. Ci vom avea un trup nou înviat; trup care nu e atins de păcat, boală și moarte. Vom fi nemuritori; nu vom muri niciodată. Și vom trăi pe un pământ nou. Totuși, detaliile ne scapă — ce presupune asta? Nu cunoaștem toate detaliile, dar știm că vom avea responsabilitate. Vom domni cu Hristos. Și cred că, fiind un nou univers, vom interacționa cu cosmosul pe care l-a creat Dumnezeu. Bănuiesc că vom avea de făcut anumite lucruri concrete. Dar, în esență, lucrul subliniat de Noul Testament nu e ce vom face, oricât ar fi de interesant, și sunt sigur că va fi fascinant și ne va aduce împlinire. Dar lucrul subliniat de Noul Testament este că Dumnezeu va fi cu noi. Vom vedea fața Lui. Părtășia cu El va fi bucuria ce ne va aduce satisfacție deplină.

Dr. Tom Schreiner

Faimosul teolog Louis Berkhof, care a trăit între 1873 și 1957, descrie starea finală a vieții veșnice în partea a șasea, capitolul cinci din cartea *Teologie sistematică*. Iată ce a scris el:

Plinătatea acestei vieți este savurată în comuniune cu Dumnezeu ... Ei Îl vor vedea pe Dumnezeu în Isus Hristos față în față, vor găsi deplină satisfacție în El, se vor bucura în El și Îl vor slăvi ... Recunoașterea și raporturile sociale vor avea loc la un nivel înalt ... Bucuria fiecărui individ va fi perfectă și deplină.

Louis Berkhof

Într-un fel, poate părea ciudat că Biblia nu vorbește prea des despre natura vieții veșnice. La urma urmei, viața veșnică este marea răsplată pe care o oferă evanghelia celor ce se pocăiesc și au credință mântuitoare în Hristos. Dar realitatea este că Scriptura tinde să vorbească despre viața veșnică în termeni destul de generali. Apocalipsa 21:3-4 ne spune că Dumnezeu va locui cu poporul Său și nu va mai fi moarte sau tristețe. Vom avea trup nou și vom fi complet scăpați de prezența, stricăciunea și influența păcatului. Dar detaliile? Adevărul este că Biblia vorbește foarte puțin despre ele. În schimb, în cea mai mare parte ne încurajează să avem încredere că Dumnezeu este bun și să nu facem prea multe speculații cu privire la minunățiile pe care le are pregătite pentru noi. Iată ce a scris Pavel în 2 Corinteni 12:2-4:

Cunosc un om în Hristos, care ... a fost răpit până la al treilea cer ... a fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească (2 Corinteni 12:2-4).

Observați ce a spus Pavel despre această experiență. Lucrurile auzite erau inexprimabile – nu puteau fi exprimate destul de bine în limbajul omenesc. În plus, omului nu i se permite să spună ce e în al treilea cer. Este atât de minunat încât Dumnezeu îl ține deocamdată secret.

Iar acesta a fost doar cerul — starea intermediară dinaintea învierii noastre. Dacă secretele cerului nu pot fi dezvăluite, cu cât mai mult secretele stării noastre finale? Cine își poate imagina ce minunată va fi viața când va reveni Hristos? Biblia ne spune că nu va mai fi tristețe, suferință, dezamăgire sau moarte. Aceste lucruri sunt minunate și adevărate, dar Biblia pur și simplu nu ne dă prea multe detalii despre ele.

Acum, că am analizat momentul și calitatea vieții veșnice, să trecem la ultimul subiect: locul unde vom trăi pentru totdeauna.

LOCUL

Scriptura spune adesea că locul unde vom trăi veșnic e cerul nou și pământul nou. Găsim această expresie în Isaia 65:17 și 66:22, 2 Petru 3:13 și Apocalipsa 21:1. Această re-creare a cerurilor și a pământului aduce firul narativ atot-cuprinzător al Bibliei la capăt. Istoria a început în Geneza 1:1, când Dumnezeu a creat cerurile și pământul. Dar apoi acesta a fost supus stricăciunii prin căderea omenirii în păcat, devenind nepotrivit pentru a fi locuit de Dumnezeu. Restul Bibliei ne spune cum sunt răscumpărate omenirea și creația. Iar la întoarcerea lui Isus rezultatul final va fi răscumpărarea și înnoirea cerurilor și a pământului, așa că Dumnezeu va locui în cele din urmă pe pământ cu poporul Său înviat. Acesta este obiectivul avut în vedere de Isus în Matei 6:9-10, când ne-a învățat să ne rugăm cu aceste cuvinte:

Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se numele Tău; vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ (Matei 6:9-10).

Întotdeauna obiectivul a fost ca împărăția lui Dumnezeu să se manifeste deplin atât în ceruri, unde trăiesc îngerii și sufletele sfinților răposați, cât și pe pământ, unde trăim noi. De aceea ne-a învățat Isus să Îi cerem lui Dumnezeu să aducă împărăția Sa pe pământ și să facă ca voia Sa fie ascultată pe pământ la fel ca în ceruri.

Deși Scriptura nu vorbește des despre această nouă creație, atunci când o face spune clar că destinația finală a ființelor umane răscumpărate nu va fi în ceruri, ci pe pământul înnoit. De exemplu, din Isaia 65:17-19 aflăm că poporul lui Dumnezeu va locui în Ierusalim, cetatea sfântă înnoită, iar în Apocalipsa 21:2 găsim că acest Nou Ierusalim va fi pe noul pământ. Iată ce a scris Ioan în Apocalipsa 21:1-5:

Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou ... am văzut coborându-se, din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim ... Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.” Cel ce se ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi!” (Apocalipsa 21:1-5).

De aici reiese că Dumnezeu pregătește Noul Ierusalim în cer, iar când noul pământ va fi gata, El îl va aduce pe pământ, pentru a fi locuința Sa sfântă în mijlocul poporului Său care va locui și el tot pe noul pământ. Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost pur și simplu să ne ia în cer pentru veșnicie, nu ar mai fi fost nevoie de un pământ nou. Dar, așa cum citim aici, Dumnezeu face totul nou, inclusiv lumea pentru a ne fi casă eternă.

Augustin, celebrul episcop de Hippona care a trăit între 354 și 430 d.H. și unul dintre părinții bisericii primare, a scris despre noul pământ în celebra lucrare *Cetatea lui Dumnezeu*, cartea 20, 16:

Întrucât și lumea este înnoită pentru a deveni ceva mai bun, ea e potrivită corespunzător pentru oameni, chiar ei înnoiți în trupul lor, deveniți ceva mai bun.

Augustin

Vine o zi când Dumnezeu va înnoi toate lucrurile. Putem vedea lucrul acesta în special în frumoasele cuvinte cu care Isus ne-a învățat pe noi, ucenicii Lui, să ne rugăm, atunci când a spus, „Tatăl nostru, care ești în cer, sfințească-Se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer, așa și pe pământ.” Ideea creștină crucială, centrală, esențială, este că acum trăim într-o vreme de așteptare pentru ca realitățile cerești să devină realități pământești – modul în care lucrurile sunt făcute în ceruri când Dumnezeu este sfințit, când toate lucrurile sunt corecte și neprihănirea, gloria, adevărul și dragostea domnesc. Speranța noastră, ca creștini, nădejdea noastră sigură, este că acele realități ale cerului vor deveni realități pământești. Asta promit și nădăjduiesc Scripturile ca noua creație, casa noastră veșnică.

Dr. Jonathan Pennington

Dacă pierdem din vedere că noul pământ urmează să fie casa noastră finală, poate fi ușor să ne detașăm de aspectele fizice ale realității și să credem că existența trupească pe pământ este o greutate, nu o binecuvântare. Dar când recunoaștem că pământul trebuie să ne fie căminul permanent, putem vedea lumea actuală ca o binecuvântare și o avanpremieră a frumuseții și binecuvântării pe care Dumnezeu le are pentru noi în lumea care va veni.

CONCLUZIE

În această lecție despre *Crezul apostolic*, ne-am concentrat pe subiectul mântuirii. Am vorbit despre iertarea păcatelor prin prisma problemei păcatului, a darului harului divin și a rolului responsabilității umane. Am explorat doctrina învierii trupului vorbind despre blestemul morții, evanghelia vieții și răscumpărarea în Hristos. Și am analizat natura vieții veșnice, incluzând momentul, calitatea și locul acesteia.

În această lecție despre mântuire, am văzut că *Crezul apostolic* se concentrează pe elementele esențiale ale mărturisirii creștine comune pe care biserica le-a păstrat de-a lungul mileniilor. Dacă reținem aceste doctrine comune când vorbim cu creștini din alte tradiții și confesiuni, vom constata că avem o bază solidă pentru urmărirea unității cu cei care afirmă *Crezul apostolic* și pentru corectarea celor care nu-l afirmă. Mai mult decât atât, concentrarea pe aceste doctrine esențiale ale mântuirii ne va ajuta să vedem imaginea de ansamblu a lucrării lui Dumnezeu în această lume și să găsim tot mai multe motive de a-L lăuda pentru dragostea și harul Lui.